

РЕШЕНИЕ

№ 13506

гр. С., 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на десети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20231110118591 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба вх. № 97021 от 06.04.2023 г., подадена от името на М. С. Д., ЕГН ***** против „/.../“ ООД, ЕИК /.../, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД.

В исковата си молба ищецът твърди, че се намирал в трудово правоотношение с ответника по силата на сключен трудов договор № 049/28.10.2020 г., при уговорено месечно брутно трудово възнаграждение в размер на 665,00 лева плюс допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и опит в размер на 0,60 % за всяка година трудов стаж при същия работодател. Посочва, че на 01.07.2022 г. била извършена промяна по отношение на уговореното между страните по трудовото правоотношение възнаграждение, като същото било уговорено в размер на 710,00 лева. Поддържам трудовото правоотношение между страните било прекратено на 13.12.2022 г. Поддържа, че в периода 28.10.2020 г. – 13.12.2022 г. е полагал труд при работодателя, като за периода 01.11.2020 г. – 13.12.2022 г. останало незаплатено трудово възнаграждение в общ размер от 8400,00 лева, както следва: за месец ноември 2020 г. – 350 лева; за месец декември 2020 г. – 500 лева; за месец януари 2021 г. – 200 лева; за месец февруари 2021 г. – 400 лева; за месец март 2021 г. – 300 лева; за месец април 2021 г. – 450 лева; за месец

май 2021 г. – 150 лева; за месец юни 2021 г. – 300 лева; за месец юли 2021 г. – 500 лева; за месец август – 2021 г. – 200 лева; за месец септември 2021 г. – 250 лева; за месец октомври 2021 г. – 250 лева; за месец ноември 2021 г. – 400 лева; за месец декември 2021 г. – 350 лева; за месец януари 2022 г. – 250 лева; за месец февруари 2022 г. – 400 лева; за месец март 2022 г. – 200 лева; за месец април 2022 г. – 300 лева; за месец май 2022 г. – 400 лева; за месец юни 2022 г. – 350 лева; за месец юли 2022 г. – 250 лева; за месец август – 2022 г. – 450 лева; за месец септември 2022 г. – 300 лева; за месец октомври 2022 г. – 200 лева; за месец ноември 2022 г. – 300 лева; за месец декември 2022 г. – 350 лева. Твърди, че след прекратяване на трудовото правоотношение на ответникът работодател е изпаднал в забава по отношение на дължимото трудово възнаграждение, поради което следвало да заплати и обезщетение за забава в размер на 1124,44 лева за периода 30.11.2020 г. – 05.04.2023 г. На следващо място, ищецът посочва, че при прекратяване на трудовото правоотношение не му било изплатено и обезщетение за 42 дни неизползван платен годишен отпуск за периода на действие на трудовото правоотношение в размер на 1413,00 лева. Твърди това вземане да е станало изискуемо в деня на прекратяване на трудовия договор – 13.12.2022 г., и предвид факта, че не е изплатено и към настоящия момент, за работодателя възникнало задължение да заплати мораторна лихва върху същото в размер на 45,14 лева за периода 13.12.2022 г. – 05.04.2023 г.

Моли се, за уважаване на предявените искиове. Претендират се разноси.

В срока за отговор по чл. 131 ГПК, от името на ответника е депозиран отговор на исковата молба, с който се оспорват предявените искиове. Поддържа се, че дължимите в полза на ищеца трудови възнаграждения са му изплатени в цялост. Посочва се, че за периода на действие на трудовия договор ищецът е ползвал платен годишен отпуск от 40 дни, поради което счита, че и претенцията за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода на действие на трудовото правоотношение е неоснователна. С оглед неоснователността на главните искиове се поддържа становище и за неоснователност на акцесорните искиове за лихва за забава върху претендираните главници.

Моли се предявените искиове да бъдат отхвърлени. Претендират се разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

За основателността на този иск в тежест на ищеца е да докаже, че е престирирал съобразно уговореното, а за ответника е възникнало задължението за заплащане на месечно трудово възнаграждение в претендирания размер.

В тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже заплащането на трудовото възнаграждение, както и обстоятелствата изключващи или намаляващи задълженията му в претендирания с исковата молба размер.

Между страните не е спорно и се установява от събраните по делото доказателства, че през процесния период /28.10.2020 г. – 06.12.2022 г./ същите са били обвързани от валидно възникнало и съществувало трудово правоотношение по безсрочен трудов договор, сключен на 28.10.2020 г., по силата на което ищецът е заемал в ответното дружество длъжността „склададжия“, както и че през същия период, ищецът е престирирал труд, съобразно уговореното между страните.

Единствения спорен между страните въпрос, касаещ претенцията с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, е този, дали от страна на работодателя е заплатено дължимото се в полза на ищцата трудово възнаграждение за положения от последната труд при дружеството – работодател през процесния период.

За установяване на обстоятелството, че от страна на работодателя е заплатено дължимото се в полза на ищеца трудово възнаграждение за положения от последния труд при дружеството – работодател през процесния период по делото са представени справка по чл. 73, ал. 6 от ЗДДФЛ за изплатените през годината доходи по трудови правоотношения изх. № 22000233490696/28.02.2023 г. /касаеща изплатените през 2022 г. доходи по трудови правоотношения от дружеството /.../ ООД/; справка по чл. 73, ал. 6 от ЗДДФЛ за изплатените през годината доходи по трудови правоотношения изх. № 22000223477913/28.02.2022 г. /касаеща изплатените през 2021 г.

доходи по трудови правоотношения от дружеството /.../ ООД/; справка по чл. 73, ал. 6 от ЗДДФЛ за изплатените през годината доходи по трудови правоотношения изх. № 22000213450607/01.03.2021 г. /касаеща изплатените през 2020 г. доходи по трудови правоотношения от дружеството /.../ ООД/, както и справки за внесените данъци и осигурителни вноски от дружеството /.../ ООД във връзка с декларирани от дружеството, пред Национална агенция за приходите, доходи по трудови правоотношения, начислени за 2020 г., 2021 г. и 2022 г. за лицето М. С. Д., ЕГН *****. Така посочените по-горе и приобщени към доказателствения материал писмени документи, не представляват доказателства, от които да се установява по безспорен и категоричен начин заплащането на трудово възнаграждение в полза на ищеца, дължимо за отработеното време при ответното дружество през процесния период. Горепосочените събрани по делото доказателства установяват единствено обстоятелството, че работодателят е декларирал пред НОИ и НАП, че М. С. Д., ЕГН ***** е работил при него през процесния период и че му е начислил трудово възнаграждение в размери, посочени в описаните по-горе документи.

По делото е прието заключение на вещо лице по допуснатата, изготвена и неоспорена от страните в производството съдебно-счетоводна експертиза. Съдът намира, че вещото лице по изготвената и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза е отговорило ясно, обосновано и в пълнота на поставените задачи, като същевременно не възниква съмнение относно правилността на изводите, обективирани в заключението. Същото е изготвено от вещото лице при съобразяване с представените и приобщени към доказателствения материал по делото документи, както и след извършена справка в счетоводството на ответника, поради което и съдът намира, че следва да го кредитира напълно. От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява по делото, че при запознаване с приложените по делото доказателства, както и при извършената проверка в счетоводството на ответника, не се съдържат платежни ведомости, фишове и/или извадки от сметки от дневен оборот, които да носят подпис на ищеца. Действително от заключението на вещото лице се установява, че публичните задължения за работодателя по КСО, ЗЗО и ЗДДФЛ са изпълнени, сумите са отчислени и са преведени към НОИ и съответната териториална дирекция на НАП.

Същевременно, обаче, това обстоятелство доказва единствено факта, че от страна на работодателя са изпълнени задълженията му към фиска и са удържани, респективно внесени, дължимите данъци и осигурителни вноски, касаещи работника М. С. Д., ЕГН *****. Същото не представлява пряко доказателство на обстоятелството, че работодателят е изплатил на работника дължимото за престоираната работна сила нетно трудово възнаграждение /след удържане и внасяне към НОИ и НАП на дължимите данъци и осигурителни вноски/. Отразяването в счетоводството на ответника, че трудовото възнаграждение, дължимо в полза на ищеца, му е начислено и заплатено за процесния период, настоящият съдебен състав намира, че не може да служи за доказване факта на изплащане на трудовото възнаграждение. Същото представлява отбелязване в счетоводството на ищеца, извършено от самия него и без да са представени каквито и да било доказателства, установяващи факта на плащане на уговореното между страните по трудовото правоотношение възнаграждение, не може да се приеме извод, че работодателят е изпълнил задължението си по процесния трудов договор, а именно да изплати в цялост уговореното между страните по договора трудово възнаграждение, дължимо за процесния период.

Безспорно се установи по делото, че в счетоводството на ответното дружество не се съдържат платежни ведомости, фишове и/или извадки от сметки от дневен оборот, които да носят подпис на ищеца. Не се изложиха твърдения, че такива изобщо съществуват.

От страна на ответника са изложени твърдения, че трудовите възнаграждения на служителите в дружеството са изплащани в брой /“на ръка“/. Дори да се приеме, че това е така /доколкото няма изричен начин на плащане на трудовото възнаграждение, уговорен между страните по процесния трудов договор, както и предвид обстоятелството, че плащането в брой представлява редовен, от нормативна гледна точка, начин на плащане/, то по делото липсват преки доказателства, че дължимото в полза на ищеца трудово възнаграждение за процесния период, действително му е заплатено от работодателя. Не се представят разписки, които да носят подписа на ищеца и да могат да удостоверят получаване на възнаграждението в брой /“на ръка“/; не се представят фишове за дължимото и изплатено на ищеца трудово възнаграждение, касаещи процесния период, който да носят неговия подпис; не се представят ведомости за заплати, удостоверяващи заплащане на

трудовето възнаграждение, които да носят подписа на ищеца и да установяват, че действително такава му е заплатено, респективно получено от него.

Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав приема извод, че от страна на ответното дружество /чиято е доказателствената тежест/ не е проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че е заплатило дължимото се в полза на ищеца трудово възнаграждение за положения от последния труд при дружеството – работодател през процесния период.

От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена, приета и неоспорена от страните в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че размерът на нетното трудово възнаграждение на ищеца за периода 01.11.2020 г. – 06.12.2022 г. /включително/ е в размер на 17097,11 лева, а дължимият нетен размер, след извършване на удържки, е в размер на 13266,92 лева.

От обсъдените по-горе доказателства се налага извод, че през процесния период и по силата на трудов договор № № 049 от 28.10.2020 г., ищецът е полагал труд при ответното дружество, по валидно възникнало между тях трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал при ответника длъжността „продавач-консултант“, като същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установи, че общият размер на неизплатеното брутно трудово възнаграждение на ищеца за процесния период е в размер на 17097,11 лева. От страна на ответника /чиято е доказателствената тежест/ не беше проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че е извършено плащане на дължимото в полза на ищеца трудовото възнаграждение за процесния период, както и обстоятелства изключващи или намаляващи задълженията му в претендирания от ищеца размер.

Същевременно се представени доказателства, че дължимите удържки от трудовото възнаграждение на ищеца са действително извършени, поради което и в полза на ищеца следва да се присъди размера на неизплатеното му нетно трудово възнаграждение за процесния период, а именно 13266,92 лева.

Ищецът признава, че от страна на работодателя са извършвани частични плащания на уговореното между страните трудово възнаграждение,

което признание следва да бъде взето предвид от настоящия съдебен състав. При спазване принципа на диспозитивното начало в гражданския процес /залегнал в разпоредбата на чл. 6 ГПК/, съдът следва да се произнесе само по исканията, с които е надлежно сезиран от страните в производството, като е обвързан от заявената от ищеца претенция, т.е. дори да се установи, че ищецът има право на възнаграждение в по-голям от претендирания размер, съдът не може да излезе от рамката, очертната от исканията и възраженията на страните. Ищецът е посочил изрично /месец по месец/ какъв е размерът на неплатеното му трудово възнаграждение за процесния период, като съдът е обвързан от това посочване, извършено от ищеца с исковата молба. Видно от материалите по делото, ищецът претендира, че за месец декември не му е заплатено трудово възнаграждение в размер на 350 лева. Същевременно от събраните по делото доказателства се установява, че процесното трудово правоотношение е прекратено, считано от 06.12.2022 г., респективно, че за месец декември 2022 г. ищецът е отработил реално 3 дни, за които му се дължи възнаграждение в размер на 86,99 лева.

Предвид всичко гореизложено, искът с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, следва да бъде уважен за размера от 8086,99 лева, като за разликата над този размер до пълния предявен размер от 8350,00, искът следва да се отхърли.

Върху главницата, следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда /06.04.2023 г./ до окончателното изплащане на вземането.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 1124,44 лева, представляваща лихва за забава за периода 30.11.2020 г. – 05.04.2023 г., върху главницата за незаплатено трудово възнаграждение:

За уважаването на предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже възникването и размера на главния дълг и изпадането на ответника в забава.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже погасяването на дълга.

Възникването на главно задължение за заплащане на дължимото в полза на ищеца трудово възнаграждение се установи в производството.

По аргумент от разпоредбата на чл. 358, ал. 2, т. 2 КТ при парични вземания изискуемостта се смята за настъпила в деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по надлежния ред.

Съгласно чл. 5 от процесния трудов договор № 049/28.10.2020 г. се установява, че между страните по процесното трудово правоотношение е уговорено, че дължимото трудово възнаграждение се изплаща ежемесечно, като не е уговорена конкретна дата, на която възнаграждението да е следвало да бъде платено от работодателя на работника. Следователно задължението за заплащане на дължимото трудово възнаграждение за конкретния месец е платимо считано от първия ден на месеца, следващ този, в който е положен труда, като след тази дата, следва да се приеме, че ответникът е изпаднал в забава.

Действително по делото са представени Вътрешни правила за работна заплата на дружеството /.../ ООД от 01.07.2011 г., съгласно чл. 7, ал. 1 от които, индивидуалната работна заплата на работниците/служителите в дружеството /.../ ООД се изплаща един път месечно, до 25-то число на месеца, следващ месеца, в който е положен трудът. Същевременно, обаче, в процесния трудов договор подобна уговорка относно моментът, в който настъпва изискуемостта на задължението на работодателя за заплащане на трудовото възнаграждение на работника, липсва, като липсва и препращане към цитираните по-горе Вътрешни правила за работна заплата на дружеството /.../ ООД от 01.07.2011 г. Видно от представения препис от Вътрешни правила за работна заплата на дружеството /.../ ООД от 01.07.2011 г., липсва подпис на ищеца, че същият е запознат със съдържанието на горепосочените вътрешни правила, като липсват и доказателства, че същият е бил запознат, респективно, че се е съгласил същите вътрешни правила да бъдат неразделна част от съдържанието на процесното трудово правоотношение.

Следователно задължението за заплащане на дължимото трудово възнаграждение за конкретния месец е платимо считано от първия ден на месеца, следващ този, в който е положен труда, респективно, разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от Вътрешни правила за работна заплата на дружеството /.../ ООД от 01.07.2011 г., не следва да намира приложение по отношение на процесния трудов договор, доколкото такова приложение не е уговорено между страните

по договора, респективно, не са ангажирани доказателства, че страните по договора са постигнали съгласие по отношение приложението на горепосочените вътрешни правила по отношение на процесното правоотношение /липсва препратка в трудовия договор към Вътрешни правила за работна заплата на дружеството /..../ ООД от 01.07.2011 г.; липсват доказателства, че Вътрешни правила за работна заплата на дружеството /..../ ООД от 01.07.2011 г., са доведени до знанието на работника М. С. Д., ЕГН *****, респективно, че между страните е постигнато съгласие за приложението им по отношение на процесния трудов договор/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец ноември 2020 г. е станало изискуемо на 01.12.2020 г., като считано от 02.12.2020 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.12.2020 г. – 05.04.2023 г./ в размер на 84,44 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец декември 2020 г. е станало изискуемо на 01.01.2021 г., като считано от 02.01.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.01.2021 г. – 05.04.2023 г./ в размер на 116,33 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец януари 2021 г. е станало изискуемо на 01.01.2021 г., като считано от 02.02.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.02.2021 г. – 05.04.2023 г./ в размер на 44,81 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец февруари 2021 г. е станало изискуемо на 01.03.2021 г., като считано от 02.03.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.03.2021 г. – 05.04.2023 г. в размер на 86,50 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото

възнаграждение, дължимо за месец март 2021 г. е станало изискуемо на 01.04.2021 г., като считано от 02.04.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.04.2021 г. – 05.04.2023 г. в размер на 62,29 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец април 2021 г. е станало изискуемо на 01.05.2021 г., като считано от 02.05.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.05.2021 г. – 05.04.2023 г. в размер на 89,69 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец май 2021 г. е станало изискуемо на 01.06.2021 г., като считано от 02.06.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.06.2021 г. – 05.04.2023 г. в размер на 28,61 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец юни 2021 г. е станало изискуемо на 01.07.2021 г., като считано от 02.07.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.07.2021 г. – 05.04.2023 г. в размер на 54,11 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец юли 2021 г. е станало изискуемо на 01.08.2021 г., като считано от 02.08.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.08.2021 г. – 05.04.2023 г. в размер на 86,88 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец август 2021 г. е станало изискуемо на 01.09.2021 г., като считано от 02.09.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.09.2021 г. – 05.04.2023 г. в размер на 33,03 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК,

чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец септември 2021 г. е станало изискуемо на 01.10.2021 г., като считано от 02.10.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.10.2021 г. – 05.04.2023 г. в размер на 39,20 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец октомври 2021 г. е станало изискуемо на 01.11.2021 г., като считано от 02.11.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.11.2021 г. – 05.04.2023 г. в размер на 37,05 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец ноември 2021 г. е станало изискуемо на 01.12.2021 г., като считано от 02.12.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.12.2021 г. – 05.04.2023 г. в размер на 55,95 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец декември 2021 г. е станало изискуемо на 01.01.2022 г., като считано от 02.01.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.01.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 45,94 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец януари 2022 г. е станало изискуемо на 01.02.2022 г., като считано от 02.02.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.02.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 30,66 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец февруари 2022 г. е станало изискуемо на 01.03.2022 г., като считано от 02.03.2022 г. ответникът е изпаднал в забава

относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.03.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 45,95 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец март 2022 г. е станало изискуемо на 01.04.2022 г., като считано от 02.04.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.04.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 21,25 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец април 2022 г. е станало изискуемо на 01.05.2022 г., като считано от 02.05.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.05.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 29,38 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец май 2022 г. е станало изискуемо на 01.06.2022 г., като считано от 02.06.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.06.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 35,72 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец юни 2022 г. е станало изискуемо на 01.07.2022 г., като считано от 02.07.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.07.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 28,34 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец юли 2022 г. е станало изискуемо на 01.08.2022 г., като считано от 02.08.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.08.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 18,09 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото

възнаграждение, дължимо за месец август 2022 г. е станало изискуемо на 01.09.2022 г., като считано от 02.09.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.09.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 28,69 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец септември 2022 г. е станало изискуемо на 01.10.2022 г., като считано от 02.10.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.10.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 16,62 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец октомври 2022 г. е станало изискуемо на 01.11.2022 г., като считано от 02.11.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.11.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 9,36 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец ноември 2022 г. е станало изискуемо на 01.12.2022 г., като считано от 02.12.2022 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.12.2022 г. – 05.04.2023 г. в размер на 11,54 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец декември 2022 г. е станало изискуемо на 01.01.2023 г., като считано от 02.01.2023 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 02.01.2023 г. – 05.04.2023 г. в размер на 2,59 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Предвид гореизложените съображения, съдът намира, че искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща лихва за забава, дължима върху главницата за неизплатено трудово възнаграждение се явява основателен и доказан за периода 02.12.2020 г. – 05.04.2023 г. и за размера от общо 1143,02 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на

лихвен калкулатор на НАП/. Доколкото от ищцата се претендира сума в по-нисък размер, а именно 1124,44 лева, то при спазване принципа на диспозитивното начало, залегнал в разпоредбата на чл. 6, ал. 2 ГПК, предявеният иск, следва да бъде уважен за пълния предявен размер от 1124,44 и за периода 02.12.2020 г. - 05.04.2023 г., като за периода 30.11.2020 г. – 01.12.2020 г. /включително/, искът следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ:

За основателността на този иск в тежест на ищеца е да докаже, че е работил по трудово правоотношение с ответника за посочения в исковата молба период, размера на неизползвания платен годишен отпуск, на дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск, респ. на последното брутно трудово възнаграждение – база за изчисляване на обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ.

В тежест на ответника е да докаже основанието за недължимост на претендираното обезщетение, респ. – плащането на исканата сума.

Установи се по делото, че през периода 28.10.2020 г. – 06.12.2022 г., между страните в производството е съществувало валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал при ответното дружество длъжността „склададжия“, при уговорено брутно месечно трудово възнаграждение в размер на 665,00 лева, като с допълнително споразумение от 31.03.2022 г. страните са уговорили промяна на дължимото месечно трудово възнаграждение от 665 лева на 710 лева. Съгласно чл. 6.1 от трудовия договор, работникът има право на 20 работни дни основен платен годишен отпуск.

За установяване факта на заявяване, разрешаване и ползване на полагащия се на ищеца платен годишен отпуск за периода на действие на процесното трудово правоотношение, по делото са представени Заповед № 026/13.12.2021 г. на работодателя /.../ ООД, Заповед № 017/16.08.2021 г. на работодателя /.../ ООД и Заповед № 012/13.07.2022 г. на работодателя /.../ ООД, както и са събрани гласни доказателства, чрез разпит на свидетелите Г. Б. П. и М. Д. Х..

В Заповед № 026/13.12.2021 г. на работодателя /.../ ООД се сочи, че на М. С. Д. се разрешава да ползва платен годишен отпуск от 10 работни дни, считано от 15.12.2021 г.

В Заповед № 017/16.08.2021 г. на работодателя /.../ ООД се сочи, че на М. С. Д. се разрешава да ползва платен годишен отпуск от 10 работни дни, считано от 23.08.2021 г.

В Заповед № 012/13.07.2022 г. на работодателя /.../ ООД се сочи, че на М. С. Д. се разрешава да ползва платен годишен отпуск от 20 работни дни, считано от 18.07.2022 г.

По делото се установи, че молби за ползване на платен годишен отпуск от лицето М. С. Д., за посочените в цитираните по-горе заповеди на работодателя, не са подавани.

Посочените в цитираните по-горе писмени документи /Заповед № 026/13.12.2021 г. на работодателя /.../ ООД, Заповед № 017/16.08.2021 г. на работодателя /.../ ООД и Заповед № 012/13.07.2022 г. на работодателя /.../ ООД/ обстоятелства /за ползван платен годишен отпуск от 20 работни дни през 2021 г. и ползван платен годишен отпуск от 20 работни дни през 2022 г./, не се подкрепят от останалия събран по делото доказателствен материал, дори напротив, напълно се опровергават от останалите събрани по делото доказателства.

Тук следва да се посочи, че от представения и приобщен към доказателствения материал доклад на Дирекция „Инспекция по труда“ С. – гр. С. от 15.03.2023 г., се установява в производството, че във връзка с подаден от М. С. Д. сигнал е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в дружеството „/.../“ ООД, във връзка с която е проверено цялото трудово досие на ищеца, като е констатирано, че в същото не се съхраняват молби, подадени от М. С. Д., за ползване на платен годишен отпуск, като до приключване на проверката не са представени и никакви други документи, удостоверяващи ползването на платен годишен отпуск. Следователно се налага извод, че към момента на извършване на проверката /започнала по сигнал регистриран в Дирекция „Инспекция по труда“ С. – гр. С. на 06.01.2023 г., т.е. след периода, за които са издадени процесните заповеди за разрешаване ползване на платен годишен отпуск от ищеца М. Д./ в трудовото досие на ищеца не са се съхранявали не само молби, подадени от М. С. Д., за ползване на платен годишен отпуск, но и представените в настоящото производство Заповед № 026/13.12.2021 г. на работодателя /.../ ООД, Заповед № 017/16.08.2021 г. на работодателя /.../ ООД и Заповед №

012/13.07.2022 г. на работодателя /.../ ООД. Такива заповеди не са представени и на проверяващите до приключване на проверката, което води до извод, че същите заповеди не са съществували в обективната действителност към този момент, респективно, не представляват годно доказателство, което да установява по безспорен и категоричен начин ползването на платен годишен отпуск от ищеца през посочените в заповедите периоди.

Обстоятелствата, посочени в Заповед № 026/13.12.2021 г. на работодателя /.../ ООД, Заповед № 017/16.08.2021 г. на работодателя /.../ ООД и Заповед № 012/13.07.2022 г. на работодателя /.../ ООД, се опровергават и от останалия събран по делото доказателствен материал, в това число показанията на свидетелите Г. Б. П., М. Д. Х. и И. Н. И..

В показанията си пред съда свидетелите Г. Б. П. и М. Д. Х. /служители на ответното дружество, както към процесния период, така и към настоящия момент/ посочиха, че платения годишен отпуск се ползва по график от служителите в дружеството /.../ ООД. Свидетелят Г. Б. П. изрично посочи, че в качеството си на „Ръководител контрол на документи“ в ответното дружество, той е лицето, което изготвя графика за ползване на платен годишен отпуск в от работниците/служителите в дружеството /.../ ООД. Посочи също, че с оглед спецификата на работата на служителите в склада им се разрешавало да излизат в платен годишен отпуск но за не повече от 5 поредни работни дни, така че за годината ищецът на няколко пъти по график си е ползвал платения годишен отпуск. Горното е в пълно противоречие с представените по делото Заповед № 026/13.12.2021 г. на работодателя /.../ ООД, Заповед № 017/16.08.2021 г. на работодателя /.../ ООД и Заповед № 012/13.07.2022 г., което е допълнителен довод същите да не бъдат кредитирани от съдебния състав.

Същевременно в показанията си пред съда, свидетелят И. Н. И. /която е във фактическо съжителство с ищеца и чийто показания съдът преценява при съобразяване на разпоредбата на чл. 172 ГПК/, изрично посочи, че доколкото на ищеца не било разрешавано ползването на платен годишен отпуск в периодите, в които и свидетелят И. И. е можела да ползва такъв, то ищецът така и не ползвал платен годишен отпуск през време действието на процесния трудов договор.

Предвид гореизложените обстоятелства, настоящият съдебен състав намира, че по делото не е проведено доказване на обстоятелството, че ищецът е ползвал полагащия му се за 2020 г., 2021 г. и 2022 г. платен годишен отпуск, респективно, че има право на обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск.

От събраните по делото доказателства, в това число трудов договор № 049 от 28.10.2020 г. и заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установи в производството, че за 2020 г., 2021 г. и 2022 г. ищецът е имал право на общо 42 дни платен годишен отпуск /3,5 дни за 2020 г., 20 дни за 2021 г. и 18,7 за 2022 г./, съразмерно на отработеното време по отношение на всяка една от посочените години.

От събраните по делото доказателства, в това число трудов договор № 049 от 28.10.2020 г. и заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установи в производството, че последното брутно трудово възнаграждение за пълен отработен от ищеца месец, е в размер на 710,00 лева, която сума следва да бъде взета, като основа за определяне на дължимото обезщетение за неизплатен годишен отпуск /аргумент от разпоредбите на чл. 224, ал. 2 КТ вр. чл. 177 КТ/.

Следователно ищецът има право на обезщетение за платен годишен отпуск в размер на 1355,45 лева, до който размер предяният иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ се явява основателен и доказан. За разликата над размера от 1355,45 лева до пълния предявен размер от 1413,00 лева – искът следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 45,14 лева, представляваща лихва за забава за периода 13.12.2022 г. – 05.04.2023 г., върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, съдът намира следното:

За уважаването на предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже възникването и размера на главния дълг и изпадането на ответника в забава.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже

погасяването на дълга.

Възникването на главно задължение за заплащане на дължимото в полза на ищеца трудово възнаграждение се установи в производството.

Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора. В конкретния случай, по делото е установено, че ответникът не е изпълнил задължението си за заплащане на следващото се на ищеца обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ, като следва да се има предвид, че работникът има право на обезщетение за неползван отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение, т.е. с факта на прекратяване на трудовия договор за него възниква правото да претендира заплащане на това обезщетение. Това обаче не означава, че задължението става изискуемо в същия този момент, а е необходимо работникът да предприеме съответните действия за реализация на правото си. С оглед паричния характер на обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ и съгласно правилата на чл. 84 ЗЗД за изискуемост на паричните задължения, следва да се приеме, че в случая не е определен ден за изпълнение и длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора (чл.84, ал.2 ЗЗД). Ето защо, в конкретната хипотеза е приложимо правилото на чл.84 ЗЗД за изпадане на длъжника в забава след като бъде поканен от кредитора. Когато липсва покана, лихвата се дължи от деня, в който е предявен искът – в този смисъл са и задължителните разяснения в ТР № 3/19.03.1996 г. по тълк.дело № 3/95 г. на ОСГК на ВС. В случая няма данни ищецът да е изпратил покана до ответника да му заплати дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск, поради което работодателят е изпаднал в забава едва с подаването на исковата молба. Предвид това, съдът намира, че предявеният акцесорен иск по чл.86, ал.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 45,14 лева, представляваща лихва за забава за периода 13.12.2022 г. – 05.04.2023 г., върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отношение на разноските в настоящото производство:

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноски в настоящото производство, като същевременно са представени и доказателства за извършването на разноски, а именно за заплатено адвокатско

възнаграждение в размер на 1300 лева.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. /.../, бл. /.../, вх. 2, ет. 18, ап. 91, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца М. С. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. /.../, бл. 51, вх. В, ет. 4, ап. 51, сумата от 1256,51 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от предявените искове.

От името на ответното дружество са претендирани разноски в настоящото производство, като същевременно са представени и доказателства за извършването на такива, а именно за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева и за заплатен депозит за вещо лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза в размер на 150.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 3, ищецът М. С. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. /.../, бл. 51, вх. В, ет. 4, ап. 51, следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. /.../, бл. /.../, вх. 2, ет. 18, ап. 91, сумата от 31,78 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. /.../, бл. /.../, вх. 2, ет. 18, ап. 91, следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд, сумата от 669,34 лева, представляваща дължими държавни такси и разноски в производството по гр.д. № 18591/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. /.../, бл. /.../, вх. 2, ет. 18, ап. 91 да заплати на М. С. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. /.../, бл. 51, вх. В, ет. 4, ап. 51, на основание чл. 128, т. 2 КТ, сумата от **8086,99 лева**, представляваща незаплатено трудово възнаграждение за за периода 01.11.2020 г. – 06.12.2022 г., ведно със законна

лихва върху горепосочената сума, считано от 06.04.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за разликата над уважения размер от 8086,99 лева до пълния предявен размер от 8350 лева и за периода 07.12.2022 г. – 13.12.2022 г.

Присъдената сума в размер на 8086,99 лева, представлява остатък от незаплатено нетно трудово възнаграждение за горепосочените месеци.

ОСЪЖДА „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. /.../, бл. /.../, вх. 2, ет. 18, ап. 91 да заплати на М. С. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. /.../, бл. 51, вх. В, ет. 4, ап. 51, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **1124,44 лева**, представляваща лихва за забава за периода за периода 02.12.2020 г. – 05.04.2023 г., върху главницата за неизплатено трудово възнаграждение, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за периода 30.11.2020 г. – 01.12.2020 г. /включително/.

ОСЪЖДА „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. /.../, бл. /.../, вх. 2, ет. 18, ап. 91 да заплати на М. С. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. /.../, бл. 51, вх. В, ет. 4, ап. 51, на основание чл. 224, ал. 1 КТ, сумата от **1355,45 лева**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 42 работни дни през 2020 г., 2021 г. и 2022 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 06.04.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за разликата над уважения размер от 1355,45 лева до пълния предявен размер от 1413,00 лева.

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. С. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. /.../, бл. 51, вх. В, ет. 4, ап. 51 против „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. /.../, бл. /.../, вх. 2, ет. 18, ап. 91, осъдителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на „/.../“ ООД, ЕИК /.../ да заплати в полза на М. С. Д., ЕГН *****, сумата от **45,14 лева**, представляваща лихва за забава за периода 13.12.2022 г. – 05.04.2023 г., върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

ОСЪЖДА „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление:

гр. С., ж.к. /.../, бл. /.../, вх. 2, ет. 18, ап. 91 да заплати на М. С. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. /.../, бл. 51, вх. В, ет. 4, ап. 51, на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗД, сумата от **1256,51 лева**, представляваща разноси в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от предявените искове.

ОСЪЖДА М. С. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. /.../, бл. 51, вх. В, ет. 4, ап. 51 да заплати в полза на ответника „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. /.../, бл. /.../, вх. 2, ет. 18, ап. 91, сумата от **31,78 лева**, представляваща разноси в производството пред СРС, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове.

ОСЪЖДА „/.../“ ООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. /.../, бл. /.../, вх. 2, ет. 18, ап. 91 да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **669,34 лева**, представляваща дължими държавни такси и разноси в производството по гр.д. № 18591/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____